

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

Η ΜΙΚΡΗ ΝΑΝΑ

ΑΟΙ οι γειτόνοι την ήξεραν με το όνομα μικρής Νανάς, όνομα που το είχε πάρει πριν από δύο χρόνια, δηλαδή από τον καιρό που πέθανε η μητέρα της.

Η Νανά ήταν τότε μόλις δεκαεπτά ετών, ενώ τώρα είχε γίνει σχεδόν σωστή γυναίκα. Είχε ακόμα μία μικρή αδελφούλα, μόλις δύο ετών, απ' την οποία δεν έννοιασε ποτέ ν' αποχωριστεί. Την φώναζε κόρη της και την περιποιόταν με εξαιρετική φροντίδα.

Κάθε πρωί, η μικρή Νανά έπαινε το δρόμο, με τα μαλλιά οριζμένα στις πλάτες, κοιτώντας πάντα ένα θέμα στη μασχάλη της, και προχωρούσε αργά, σοβαρά κι' αγέλαστη, για τη μοδιάρια της.

Μόλις έφτανε στο σπίτι της, ξεδιπλωνε για όλο το κομμάτι του ύφασματος που της είχε παραδώσει για φόρεμα, έπαινε τα καινούργια κι' έφρανε, χωρίς να προσέξει ούτε δέκα λέξεις.

Γρούζε γρήγορα στο φτωχικό δωμάτιό της που βρισκόταν στο έξοχο σπίτι ενός παλιού σαπιού, άνοιγε ελαφρά την πόρτα και, πατώντας στις άκρες των ποδιών της, πήγαινε αργά-αργά στην κούνια της μικρής αδελφής της. Έσκυβε εκεί, μ' ένα γλυκό και τρυφερό χαμόγελο και με τα μάτια ακινοβόλα, και κντάζε την αδελφούλα της στοργικά.

Πολλές φορές όμως, που τύχαινε ν' αφήσει λιγάκι, αντί να μηλιά μέσα στο δωμάτιο, στεκόταν στην πόρτα κι' έντιονε τ' αυτή της προσεχτικά. Κι' όταν άνοιγε το γνώμο παιδικό μουρμούρητό της μικρής αδελφής της, το προσώπό της φωτιζόταν από χαρά κι' έμεινε μέσα καταχαρούμενη.

Στο βάθος του δωματίου, η μικρή αδελφούλα της προβάλε μέσα από την κούνια το μικρό χαριτωμένο κεφάλι της κι' άνοιγοντας τα μάτια της προσπαθούσε να ψελλίσει τ' όνομά της.

Έτσι το δωμάτιο γέμιζε μία άρκετη ώρα από γέλια και φωνές, ή όποιες όμως άφορητα διακόπτονταν από τον κρότο της ραυτομιμητικής. Άλλα και τότε άντιχοδούσαν από καιρό σε καιρό τα ψευδά ξεφρονιά της μικρής αδελφούλας, που καθόταν δίπλα στη Νανά της και την εκντάζε προσεχτικά.

Άλλα ή ζωή έζει πολλές άπατησεις κι' ή εργασία της μικρής Νανάς με μεγάλη δυσκολία ελαρκοόσε για τη συντήρηση των δυό ορφανών ύπόφεων.

Την Κνωιακή, ή μικρή νοικοκυρά άναπαύονταν. Έπαυσε τη Λιλή, τη μικρή αδελφή της, στα χέρια και περιποιόσε επί άρκετη ώρα στον κήπο του Άουζιτιόλογου.

Κατά την έπιστροφή, στεκόταν απέξω από τα καταστήματα και περιεργαζόταν τα διάφορα άντιζεινιμα που ήσαν εκεί εκτεθειμένα. Περισσότερο όμως απ' όλα τρωβόδε την προσοχή της ένα κατόστημα παιδικών παιγνιδιών, απέξω απ' το όποιο σταματούσαν ως δέκα λεπτά κάθε φορά που πέρναγαν από εκεί.

Μία μέρα, ενώ θαύμαζαν μία μεγάλη κούκλα που άνοιγόλεινε τα μάτια της, είδαν να στέκεται μπροστά τους μία πλούσια κυρία με τη μικρή κόρη της.

Η Λιλή, τόσο πολύ είχε συγκινηθεί από το θέματα της παιζένης κούκλας, ώστε τρωβόδε την αδελφή της από το φουστάνι, με στόμα άόανοιχο και μάτια σπινθηροβόλοντα, έπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο :

— Ω, για δες, Νανά! Κντάζε πως κλεινει τα μάτια της ...

Η κόρη της πλούσιας κυρίας, άντιθέτως, εκντάζε την κούκλα ά διάφορη, σαν να μιν της προζέωνε καμιά έντιπωση. Δέν έβλεπε κούκλα για πρώτη φορά στη ζωή της. Είχαν περάσει από τα χέρια της τόσες και τόσες, και τίς είχε βαρεθεί.

Η Νανά μπήρε σε μεγάλη άνωηνια. ΈΉξερε ότι στο πορτοφάκι της βρισκόταν εικοσιπέντε φράγκα. Αν τα έδινε κι' άγόραζε μ' αυτά την κούκλα, θάκανε σίγουρα ευτυχισμένη τη μικρούλα της αδελφή.

Ναι, αλλά έφρασε να πληρώσει αυτές τίς ήμέρες τόν μακαλάι, τόν φουμά, το σπιτονοκώρη και μόλις τίς έφταναν τα χρήματά της.

Όχι, όχι, καλύτερα να την άφησει την κούκλα κι' άργότερα που θάγρονταν βολικώτερες περιστάσεις.

Έφραζε ένα βλέμμα συμπαιθίας στη μικρή αδελφούλα της που έξακολουθούσε να κντάζει την κούκλα, έσκυψε, την έφίλησε και τίς είπε :

— Έλα, Λιλή, πάμε... Πάμε, άγάπη μου...

Ά, πόσο στοιχίσαν στη μικρή αυτά τα σκληρά λόγια, που είπώθησαν, ώστόσο, με τόση γλυκύτητα! Η μικρούλα Λιλή γύρισε τα μεγάλα κήνηγορά μάτια της προς τη Νανά και τίς είπε με λαχτάρα και χτυποκάφδι :

— Ω, άγόρασε μου την! Δέν είχα ποτέ μου κούκλα!

— Ναι, άπάντησε ή Νανά ουκινυμένη, αλλά όχι σήμερα. Θά

σοϋ την πάρω δίχως άλλο στη γιορτή σου, αδελφούλα μου...

— Άλήθεια ;
— Ναι, σοϋ το ύπόχομα !...

Η Νανά άπέφρασε να τηρήσει με κάθε θεοσία την ύπόχρεσή της. Κάθε μέρα έβαζε μεριζές δεκάρες στον κωμπαρά της, με το σκοπό να τόν άνοιξη στη γιορτή της μικρής για να πραγματοποιήσει την έλπιή της.

Πόσες φορές όμως δέν ήθεε στην άνάγκη να πιάσει το φτωχό αυτόν κωμπαρά, που ποτέ δέν πρόφτανε να τόν γεμίσει!...

Ο χειμώνας είχε πλακώσει τώρα, άγριος, το κρύο ήταν άνυπόφορο και δουλειά δέν ύπήρχε.

Η φτωχή Νανά ήταν άφορητη, έξαντλημένη, σε θλιβερή κατάσταση. Τα μάτια της είχαν μαυρουν κύκλους γύρω, τα χείλη της ήσαν κατακίτρινα κι' ένας ξερός βήχας της τινάζε κάθε τόσο το άδύνατο στήθος.

Μόλις όμως έπαινε ό βήχας της, έπαινε λίγες σταγόνες νερό και, πατώντας στην άσρη τών ποδιών της, πληρώζε ελαφρά στην κούνια της Λιλή, με το χαμόγελο πάνω στα χείλη. Έσκυβε τότε άπάνω στο δροσερό μουτάκι της μικρούλας αδελφής της και τη φιλούσε τρυφερά σαν μητέρα.

Η κατάσταση της διαρκούσε επί έναν δολόκληρο μήνα. Στο διάστημα αυτό ή ύγεια της Νανάς έχειροτέρευε πολύν και το στήθος της πονούσε... πονούσε τρυφερά.

Μία μέρα ή καλή θεωρός, βλέποντας την κατάσταση της, πήγε κοντά της και τίς είπε με συμπόνια :

— Παιδί μου, είσαι άφορητη και ρέπει να ήσυχάσεις. Πίσε στο κρεβάτι σου και μη σηκώνοσαι καθόλου από εκεί. Έγώ θα σοϋ φέρω ταχυτικά λίγο ζουμί και θα φροντίσω επίσης και για τη Λιλή...

Η Νανά την ενθαρκοότησε με δάκρυα στα μάτια κι' άκολούθησε τη συμβουλή της, αφού μάλιστα τώρα της ήταν δύσκολο να σταθεί στα πόδια της.

Πέρασαν έτοι τέσσερες μέρες, κατά τίς όποιες ή μικρή Λιλή, ή τόσο φίληση άλλοτε, έμεινε έξαιρετικά ήσυχη. Καθόταν στην κούνια της, δίπλα στο κρεβάτι της άφορητης, κι' είχε παρητήσει πειά έντελειώς τα παιγνίδια.

Άπό καιρό σε καιρό μονάχα θυμόταν την ύπόχρεσή της αδελφής της κι' έπαναλαμβανε με δειλή παραλοναρή φωνή :

— Νανά... κούκλα... πότε ;...

Έπί τέλους, την παραμονή της γιορτής της Λιλή, ή θεωρός, συμφωνα με την έντολή της Νανάς, έπαισε τον κωμπαρά και, με τα λεπτά που είχαν μαζέψει, τίς άγόρασε την πολυπόθητη κούκλα.

Όταν έγόρασε, την έβαλε, τυλιγμένη μέσα σ' ένα άσπρο χαρτί, άπάνω στο κρεβάτι της άφορητης που είχε πειά άποκοιμηθεί.

Η Λιλή έτύπησε στις όχθα το πρωί, σηκώθηκε γρήγορα άπ' την κούνια της και προζέφισε ελαφρά προς το κρεβάτι της αδελφής της.

Περίεργο πράγμα όμως! Η Νανά κοιμόταν άκόμα! Κι' ό, πόσο ήταν χλωμή! Σίγουρα θα χυρόνε...

Τράβηξε λοιπόν με τα μικρά τίς χέρια το σκέτασμα και προσπαθούσε να τη σκεπάσει καλύτερα.

Στο μεταξόν όμως το βλέμμα της έπαισε στην κούκλα, στην κούκλα που άνοιγόλεινε τα μάτια της, κι' ή καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά από συγκίνηση...

Άλλα, τί συνέβαινε; Μήπως έκλαιγε ή κούκλα; Άπό ποϋ είχαν γυθεί τόσα δάκρυα, που μούσκωνε το πρόσωπο και το προσκεφάλι της αδελφής της ;...

— Νανά, Νανά! φώναζε τότε με χτυποκάφδι. Κντάε δο, κντάε δο...

Άλλα ή φτωχή Νανά δέν άπάντωόσε. Ήταν βυθισμένη στον άιωνα ήτυνο της και κάτω απ' τα μεγάλα μάτια της έβλεπε σαν σε όνειρο τη φτωχή της αδελφούλα που χαϊρόταν την κούκλα της, την ποθητή της κούκλα!...

ΑΡΜΑΝ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Μία Κινέζικη παροιμία λέει ότι, για να περάση κανεις ευτυχισμένη ζωή, πρέπει να γεννηθί στο Σουσονόμπ, να ζήση στην Καντώνα και να πεθάνη στο Μαγγάν. Κι' αυτό, γιατί στην πρώτη πόλι ύπαρχουν ή φτωχότερες γυναίκες της Κίνας, στη δεύτερη ή μεγαλύτερες διασεδάσεις και στην τρίτη ή πιο φημισμένες νεκρικές λάνθνας.

